

Torne

Af Lars Ahn Pedersen

Det er først, da han nærmer sig tornebusken, at det for alvor går op for ridderen, hvor stor den fordømte ting egentlig er. Han ved, at der stadig er to-tre mil at ride, men allerede nu er busken på størrelse med en knyttet næve i horisonten.

Inderst inde havde han forventet, at beretningerne om slottets størrelse havde været den sædvanlige gang amnestuesnak med en kerne af sandhed, der med tiden forvanskes og knopskydes til ukendelighed.

Nu ser han, at fortællingerne om slottet ikke alene er sande, men at de om muligt er blevet underdrevet for at bevare deres troværdighed. For der er ikke blot tale om et slot, men om et helt palads, der ligger gemt inde bag den tykke og vildtvoksende tornebusk, som dækker alt med undtagelse af et par enkelte spir og halvgemte tårne.

Overvældet tager han sig til brystet på det sted, hvor han ved, at det lille sølvkors hænger - det eneste minde han har tilbage om det, han engang kaldte sit hjem. Ringbrynjen forhindrer ham i at mærke korset, men blot tanken om dets tilstedeværelse giver ham styrke og mod til at ride videre.

Han har ellers troet sig forberedt på synet, for siden han første gang hørte historien om den forheksede prinsesse i slottet bag tornene, har han sørget for at få den fortalt igen og igen. På markedspladser, i dunkle krostuer, i travle køkkener og i mangelen en stald, evigt på jagt efter en ny detalje, en lille variation, der kan give ham den afgørende fordel, inden han udfordrer den ondskab, der er skyld i prinsessens ulykkelige skæbne. Men uanset i hvilken by og på hvilket sprog han har fået dem berettet, er det forunderligt så lidt, at historierne afviger fra hinanden.

Alle fortæller de om regentparret i et fjerntliggende rige, som i en sen alder blev forældre til en lille pige. Men deres glæde blev kort, for ved dåbsfesten dukkede en ond troldkvinde op og nedkastede en forbandelse over det uskyldige barn, som blev dømt til at stikke sig på en tén på sin 15 års fødselsdag og dø. Kongen udstedte derfor ordre om, at samtlige spinderokke skulle fjernes fra slottet og brændes, og for at være på den sikre side blev der også nedlagt forbud mod at lade spidse genstande af nogen som helst art komme nær prinsessen.

Men alle disse forholdsregler viste sig at være nyttesløse. Trods den beskyttede opvækst, eller måske netop derfor, udviklede den på andre områder så omgængelige pige en nysgerrighed og en oprørstrang, som fik hende til at glemme eller endog overtræde forbud. Det blev hendes skæbne, for på sin 15 års dag lykkedes det hende at slippe væk fra sine oppassere, mens alle var travlt optaget af forberedelserne til fødselsdagsfesten, og pludselig befandt hun sig foran en dør, som hun aldrig før havde bemærket.

Bag døren var en trappeopgang, der ledte pigen hen til et afsides liggende tårnkammer. Værelset var lille og bar tydeligt præg af ikke at have været besøgt af mennesker i årevis. Det var sparsomt møbleret med blot en seng ved væggen, men det, der for alvor fangede pigens opmærksomhed, var spinderokken i midten af rummet. Så effektivt havde faderens forbud været, at prinsessen aldrig før havde set et sådant redskab, og fascineret af synet rakte hun hånden frem at for røre det.

Da var det, at hun stak sig på tenen, men i stedet for at dø som forudsagt, sank hun om på sengen og faldt i en dyb, dyb søvn, for i de mellemliggende år havde andre og mere venligtsindede kræfter været på spil, og det var lykkedes dem at svække den onde

troldkvindes forbandelse.

De kunne dog ikke forhindre, at alle slottets beboere faldt i en lignende søvn som prinsessens, og snart rørte intet levende på sig inden for murene. Kort efter begyndte en tornebusk med de allermest blodrøde roser at spire uden for slottets mure, og inden længe havde den omkranset hele slottet. Intet og ingen kunne trænge igennem tornene, uden at det kostede dem svære skader, og det siges, at rosebladene er farvet røde af blodet fra de mange, som har forsøgt sig. Siden da har folket ventet på den dag, hvor en tapper ridder frelser prinsessen og hæver den forbandelse, der hviler over slottet.

Når den dag oprinder, vil prinsessen vågne op som prinsesse til et rige, der ikke længere eksisterer, og som for længst er blevet delt mellem nabolandene. Men takket være den nuværende herskers nåde vil hun være sikret titlen som hustru til det grevskab, der er udlovet til den mand, som befrier hende.

En pludselig bevægelse fra hesten river ham ud af sine tanker. Noget eller nogen har fået den til at tabe besindelsen, og han forsøger med alle kræfter at få den beroliget. Men hesten er hinsides al fornuft, og før han ved af det, har den kastet ham af. Faldet slår al luften ud af ham, og mens han ligger på jorden, ænses han i sin smerte knapt nok, at hans gang er på vej væk over sletten.

Forsigtigt kommer han på benene igen og begynder at undersøge sig selv for skader. Til sin store lettelse virker intet til at være brækket, men hans venstre side smerter efter faldet, og han frygter, at han har fået trykket et par ribben.

Tornebusken er stadig en halv mil væk, men fylder nu så meget i hans synsfelt, at det virker som om, han står foran slottet. Omkring sig har han resterne af den engang så stolte og smukke by, der lå uden for slottets mure, men som nu er reduceret til tarveligt udseende ruiner. Krattets enorme omfang tager for en stund al modet fra ham, og han ser med ét håbløsheden i hele sin mission.

Hvad kan han ene mand - udstyret med blot sit sværd, sin hjelm og sin ringbrynje som beskyttelse - stille op over for kræfter, der har formået at holde et kongedømme indespærret bag en tornebusk i hundrede år og tage livet af adskillige tapre mænd, mange af dem langt større og værdigere riddere end han selv nogensinde vil blive?

Tåbe! Det er alt sammen forgæves. Det hele har været til ingen verdens nytte, tænker han.

Omvendt, hvad har han at miste? Ingenting, for han ejer intet andet end det, han går og står i. End ikke hesten var hans egen, selv om den havde været med ham i mangt og meget. Han havde stjålet den undervejs på sin færd hertil og dermed føjet endnu en forbrydelse til sin lange liste af synder.

Det er ikke for sent at vende om og forsøge at nå tilbage til landsbyen, inden mørket falder på, men han har på fornemmelsen, at beboerne ikke vil tage nær så godt imod ham, som de gjorde i første omgang, når de opdager, at prinsessen stadig sover sin dybe søvn inde bag tornene.

Så han gør det eneste, han kan. Han hanker op i sit sværd og humper videre mod tornebusken.

Landsbyen havde et navn, men det var på et sprog så fremmedartet, at han aldrig fandt ud af, hvad det var.

Indbyggernes modtagelse havde været overstrømmende. Fra det øjeblik hvor han red

forbi de første huse, til han stod på det, som med lidt god vilje kunne betegnes som byens torv, voksede mængden af folk, der fulgte i hælene på ham.

Det var deres taknemmelighed, der gjorde størst indtryk. De fleste steder blev han mødt med en blanding af æresfrygt, beundring og mistænksomhed. Her flokkedes beboerne i stedet om at komme til at røre ham. Det var fattige folk med blege og udmagrede ansigter, hvor snavset sad gravet ind i den gullige hud. Deres klæder var hullede og lasede, og de levede under usle kår, men ikke mere usle end så mange andre steder, han havde oplevet.

Han blev inviteret til at overnatte hos landsbyens leder, og han tog imod tilbuddet, fordi han fornemmede, at det ville være en fornærmelse at afslå. De serverede et aftensmåltid bestående af et stykke sejt, gråt kød og en skive hårdt brød, der forekom at være bagt af lige dele mel og knuste sten. Til måltidet fik han skænket et krus øl, der var så vandet, at han tvivlede på, at han ville blive beruset af det, om han så faldt ned i bryggerkarret. Alligevel var han rørt over deres gæstfrihed, for måltidet betød med stor sandsynlighed, at hans værter måtte gå sultne i seng de næste par dage. Han prøvede med fagter og bevægelser at få sine værter til at spise med, men de afslog venligt og nøjedes med at give deres børn lidt brød.

Efter måltidet blev en blind, ældre mand ført ind i stuen og sat over for ham. Den gamle begyndte at tale, og først efter et par sætninger gik det op for ridderen, at han kunne forstå manden.

"Du taler latin?" spurgte han.

Den ældre mand nikkede og begyndte at fortælle den historie, som han kendte så godt, men aldrig før havde han fået den fortalt så levende og nærværende som af denne mand, hvis bedstefar i sin ungdom havde set prinsessen på afstand. Og for en stund var det som om, at den ældre mands krop blev overtaget af sin forfader.

"Aldrig har verden set en skønnere skabning," hviskede den gamle med stearinlyset skinnende i sine blinde øjne. "Hendes hår er som en flod ved nattetide. Sort, glinsende og blødt som silke. Hendes ansigt er smukt som en drøm, og når hun smiler, fyldes alles hjerter med lykke og glæde. Hendes hænder er fine og små med en gylden og glat hud. Hendes øjne er brune som det fineste træ i skoven, og når hun ser på én, fristes man til at falde på knæ og takke Herren for at skænket verden noget så smukt."

Med ét greb den gamle fat i den forbløffede ridders arm og knugede den med tårer i øjnene.

"Gode herre," sagde manden, "giv os glæden og skønheden tilbage. Skænk hende livet. Væk hende af hendes mørke søvn."

Til sin egen overraskelse hørte han sig selv svare:

"Min gode mand. Med Guds vilje sværger jeg, at jeg vil befri Jer for ondskaben en gang for alle."

Og endelig, efter lang tids søgen, følte han, at han havde nået sit rette mål.

Stående foran indgangen ser han, at det ikke bare er en almindeligt tornebusk, der omkranser slottet. Grenene er så tykke som træstammer, og nogle af tornene er på størrelse med en voksen mands arm. De berømmede blodrøde roser ser han intet til, men det er et syn, han er glad for at undvære.

Endnu en gang føler han tvivlen skylle ind over sit sind, men så genkalder han sig landsbyboernes taknemmelige blikke og husker den gamle mands beskrivelse af

prinsessen og den belønning, der venter hendes frelser.

Han trækker det lille sølvkors fri af ringbrynjen og lader den hænge uden på brystet. Han går frem mod busken...

...og tornene trækker sig til side, efterladende en lille sti ind i bevoksningen.

Han stirrer forbløffet på synet foran sig og træder nærmest per refleks et par skridt tilbage. I det samme begynder tornene at trække sig sammen igen, og af frygt for at stien skal forsvinde, springer han ind i krattet.

Hans tilstedeværelse får sammentrækningen til at stoppe, og han arbejder sig langsomt frem mod borgporten, som han kan skimte forude. Stien er lige præcis bred nok til, at han kan kante sig igennem, men selv om ringbrynjen og klæderne tager sig af det meste, undgår han ikke at rive sig på tornene.

Stien fører hen til en lille dør i borgporten. Han skubber den forsigtigt op. Råddent træ smuldrer mellem hans fingre, og hængslerne jamrer. Et enkelt skridt til og han er inde. Lamslået betragter han slotsgården, den største han nogensinde har set. Hvilken konge har haft magt og væld til sådan et palads? Hvilket rige har gjort sig fortjent til denne skæbne? Hvilken udåd ligger bag?

Langsomt bevæger han sig henover pladsen, som er dækket af visne torne. I det fjerne kan han skimte det, der må være selve hovedbygningen. Her er, om muligt, endnu mere tyst end udenfor. Himlen er et mørkt tæppe af torne, og de små huller, hvor der trænger lidt lys igennem, ligner stjerner på en nattehimmel. Kun lyden af hans egne skridt hen over pladsen høres.

Han når frem til endnu en dør. Han åbner den og mødes af det dybeste mørke. Han har intet på sig, der kan frembringe lys, så han drager sit sværd, tager en dyb indånding og træder ind i det ukendte. Han famler sig frem i mørket, knugende sværdet i sine hænder. Han støder ind i noget hårdt. Et bord af massivt træ. Sammenstødet frembringer en klirrende lyd. Han føler sig frem hen over bordpladen og finder en stabel tallerkener og nogle potter og pander. Han må være i et køkken.

Han når frem til en væg og kryber langsomt langs den, hele tiden svingende sit sværd foran sig. Pludselig aner han lys forude, et svagt, lille skær, der lader til at komme et sted oppefra. Han kommer hen til en døråbning med en lav stentrappe, som fører op mod lysskæret. Tøvende betræder han de smalle trin, der føles fedtede og ujævne. Inden længe står han foran lyskilden, eller rettere, under den.

Ned fra loftet hænger et stort, tungt vognhjul fyldt hele vejen rundt med gyldne, dryppende lys. Tykke kæder forbinder hjulet med bjælkerne højt oppe under det usynlige loft. Selv med den begrænsede belysning fornemmer han, at han er i en sal, den største han nogensinde har befundet sig i.

Efterhånden som hans øjne vænner sig til lyset, begynder han at kunne se andre ting i rummet. I midten af salen befinder sig et langbord, dækket op med guld-tallerkener og juvelbesatte bægge på duge af kostbart udseende stof. Langs bordet står der høje stole, udskåret i det fineste træ. Han forsøger at trække en af stolene ud, men den er tung og volder besvær, næsten som om... der sad nogen i den.

Næppe har han sluppet tanken, før et lig falder ud ad stolen og ned på stengulvet.

Hans skrig kunne have vækket de døde, men gør det ikke.

Lyden af hans stemme runger i hele salen og virker nærmest øredøvende oven på den tunge stilhed. Han stirrer på liget, der ligger tørret og indskrumpet på gulvet. Det før så

svage skær fra lysekronen virker nu næsten alt for klart.

Han kigger rundt på de øvrige stole og ser nu, hvordan de alle sidder bænket omkring bordet med tomme øjenhuler, blottede tænder, dødt hår og rynket, papiragtig hud klinet til deres kranier.

For enden af bordet finder han kongen og dronningen. Det før så stolte regentpar er nu blot to indskrumpede lig med pjaltede klæder og hoveder så små, at deres kroner er gledet om halsen på dem.

Frygten overmander ham. Med hastige skridt bevæger han sig hen mod den døråbning, hvorfra han kom, men halvvejs henne flyver et vindpust gennem salen og henlægger salen i det dybeste mørke.

I blinde løber han i den retning, hvor han håber, at trappen ned til køkkenet er. Da han finder frem til en døråbning, er han lige ved at græde af lykke, og han kaster sig nærmest ned ad trapperne. Med ét mister han fodfæstet på de glatte sten og tumler ned ad de sidste par trin. Hans landing bliver ublid, men sammenstødet med det hårde stengulv bliver til dels afbødet af noget, der lyder som en bunke tørrede kviste.

Han bliver liggende i bunken en kort stund for at få vejret. Hans hånd famler i mørket efter noget fæste, så han kan komme på benene igen, da han mærker noget mellem sine fingre. En rund, glat genstand med to store huler og ...tænder.

Han rejser sig med et skrig og kaster kraniet fra sig med sådan en kraft, at han hører det knuses mod stenvæggen. Han er ikke i køkkenet, men i et helt andet rum. Han vakler fortvivlet rundt i mørket uden idé om, hvor udgangen er. Konstant snubler han over knogler, kranier, sværd, skjolde, hjelme og rustninger, der knækker, skramler eller knager under støvlesålerne.

Kæmpende med kvalmen, der truer med at overmande ham, søger han en vej ud ad dette gravkammer og drager et lettelsens suk, da han endelig finder en åbning. Han tumler ned ad den mørke gang.

Hvor længe han løber, og i hvilken retning har han ingen anelse om. Alt er stilhed, selv om han ved, at han har skreget lige siden, han følte kraniet i sin hånd. Han ved det, fordi hans lunger smerter, og hans hals føles som ild.

Han stopper først, da han igen ser lys forude. Han beder til Gud om, at han ikke er på vej tilbage til spisesalen, for hvis han er, sværger han, at han vil gribe den første, den bedste kniv fra bordet og drive den gennem sit hjerte for at gøre en ende på dette mareridt.

Sit sværd har han mistet et sted undervejs, men det lille sølvkors har han endnu. Han opdager, at han har knuget det så hårdt i sin hånd, at det har gravet sig ind i kødet på ham. Til sin lettelse ser han, at lyset blot er et simpelt vokslys placeret i et hul i væggen. Han priser sin lykke og tager det med sig. Længere fremme finder han dog et til, og længere henne endnu et og et til. Han følger rækken af lys og når til sidst frem til en trappe. En trappe, der fører opad.

Voksløset drypper på hans hånd, men han ænser det ikke, mens han følger trinene i den smalle trappegang. Han kan kun se få trin frem for sig, og han prøver at regne ud, hvor han befinder sig på slottet. Trappen hører åbenlyst til et højt, smalt tårn, der må være placeret midt inde i slotskomplekset, for på sin vej op har han endnu ikke set et eneste vindue.

Trinene snor sig i en uendelighed. Benene er ved at segne under ham af træthed, hans øjne smerter i det sparsomme lys, og sveden gennembløder hans klæder under den tunge

ringbrynje. Det går op for ham, at han drypper blod. Hans ansigt og hænder er dækket af sår og skrammer, og det føles som om, han har fået trykket et par ribben. Men hver gang han er på nippet til at opgive, kigger han på det lille kors i sin hånd, og det er som om, at han hører en stemme, der nøder ham til at fortsætte.

Efter hvad der føles som en evighed, når han endelig frem til toppen. Han står foran en lille, massiv trædør, som går op uden problemer, og træder ind i et lille, nøgent kammer. I midten af rummet står en spinderok. Den skarpe ten glimter i skæret fra vokslyset, mens resten af redskabet er dækket af støv og spindelvæv. Han fører lyset ud i siderne og opdager en seng ved den ene væg.

Der ligger en skikkelse i den.

Med dunkende hjerte og tilbageholdt åndedræt nærmer han sig sengen. Han bringer lyset ned til skikkelsen og læner sig forover.

Hun er smukkere, end han nogensinde havde forestillet sig. Ingen beskrivelse, ikke engang den gamle mands, kan yde hende retfærdighed. Det lange, fine, ravn sorte hår lægger spredt ud på puden som et slør. Hun er iklædt en kjole af flørlet, næsten gennemsigtigt stof, der afslører mere, end det skjuler. Hendes hud er bleg, hvid som mælk, urørt af solen i et århundrede. Alligevel gløder hun af liv i skæret fra det efterhånden nedbrændte lys.

For en stund har han glemt alle de rædsler, han har måttet gennemgå for at nå hertil. Han falder på knæ ved prinsessens leje og nyder hendes udseende i fulde drag, mens han i sit indre takker Gud for at have bragt skønheden tilbage i dette miserable liv. Til sidst bliver fristelsen for stor for ham, og han læner sig ind over sengen og giver hende et blidt kys på de fløjlsbløde læber.

Og se! En svag, lyserød tone breder sig henover hendes kinder. Hendes øjenkroge sitrer, langsomt glider øjenlågene op, og han ser nu ind i de øjne, han har rejst gennem lande og riger for. Øjne, som han har været villig til at dræbe og dø for, og han ved nu, at det har været det hele værd.

"Deres højhed, jeg er kommet for-" begynder han, men prinsessen smiler blot og afbryder hans nøje forberedte tale ved at lægge en finger på hans mund. I stedet rejser hun sig op fra sit leje og stiller sig foran ham. Hun ser ham dybt i øjnene, og han føler det som om, at han er ved at sprænges indvendigt, men selv virker hun mere interesseret i hans sår og skrammer. Hun kærtegner dem, først med sine fingre, derefter med sin tunge, og begynder med målrettet beslutsomhed at afklæde ham. Og før han ved af det, står han kun tilbage iført sine busker, som prinsessen allerede er godt i gang med at løsne.

Ridderen er lamslået. Han kom hertil for at finde frelse og få tilgivelse for de ugerninger, der har drevet ham fra land og hjem, men selv om han har oplevet mangt og meget og set mere end de fleste på sin alder, har han aldrig forestillet sig, at belønningen ville antage en sådan karakter.

Hans sind er splittet imellem to stemmer, der kæmper om hans sjæl. Den ene trygler ham om at handle, som hans stand byder sig og afvise pigen, der tydeligvis er forvirret og stadig under påvirkning af de mange års trolddom. Den anden stemme befaler, at han netop gør, som en mand af hans status bør gøre og blot tager, hvad der rettelig tilkommer ham. *Hun bliver alligevel din, så hvorfor vente? Du kan jo se, at hun gerne vil,* hvisker den tillokkende.

Men det er også her, at stemmen afslører sig selv. Det er én, han kun kender for godt og

ved, at den er skyld i hans ulykke, fordi han i alt for mange år har lydt dens kald og ladet sig lede på afveje.

"Nej," siger han og skubber hende blidt fra sig.

"Ikke på den måde," siger han stakåndet. "Jeg beklager, Deres højhed, men-"

Han når ikke at sige mere, før hun kaster sig over ham igen og omfavner ham. Denne gang prøver han at afvise hende lidt hårdere, men hun har låst sine arme og ben omkring ham og er ikke til at vriste af. Han tager fat i hendes ene arm og forsøger at løsne grebet blot for at mærke en prikkende smerte i sin hånd.

"Fordømt!" Håndfladen er fyldt med små blødende sår, mens hun har efterladt lange rifter på hans brystkasse. Han stirrer vantro på tornene, der er begyndt at danne sig på pigens hud og skyder frem gennem hendes tynde kjole.

Frygten må have givet ham nye kræfter, for på en eller anden måde lykkes det ham at få hende kastet af sig, så hun lander ovre ved sengen. Han ser sig desperat om efter et våben og får øje på spinderokken. Han haster hen til den og river fat i tenen. Træet knækker let, men selve tenen virker lige så spids som den dag, hvor prinsessen stak sig på den, hvis det da nogensinde er hændt.

Nu ser han det hele klart for sig: landsbyboernes taknemmelighed over at se ham, den gæstfrie modtagelse, den levende beretning fra den gamle mand. Måske gjorde de det i håbet om, at en af de mange riddere, som blev lokket til ved udsigten om ære, titel og fortællingerne om prinsessens skønhed, en skønne dag ville befri dem for denne forbandelse. Måske gjorde de det, fordi de opdagede, at det var en måde at stille hendes sult på og skåne deres egne børn.

Han konstaterer med lettelse, at han stadig har sølvkorset hængende om sin hals. Det styrker ham, selv om han bløder fra alle steder på kroppen og kan mærke, hvordan det langsomt tapper ham for energi. Derfor må han gøre det af med hende hurtigt.

Han træder hen mod sengen med tenen i den ene hånd og sølvkorset i den anden. Hun er kommet på benene igen. Hele tiden følger hun ham vagtsomt med øjnene, som et dyr, der prøver at vurdere, om det står over for en stærkere modstander eller ej. De kredser om hinanden. For hvert skridt hun tager, vokser der flere torne frem på hendes krop, og hun virker mindre og mindre som et menneske og i stigende grad som det uhyre, hun er. Hendes ansigt er efterhånden dækket af torne, og han undrer sig over, at han nogensinde har fundet hende smuk.

Hun taler til ham med noget, der mest af alt er en blanding mellem en hvislen og en knurren, men enkelte brudstykker minder om ord, og lydene er nok til at aflede hans opmærksomhed et kort sekund, og med ét befinder hun sig helt tæt på ham.

Han forsøger at stikke hende med tenen, men hun blokerer stødet med en hurtighed, som han knapt nok når at opfatte, og inden han er kommet sig over chokket, har hun vristet våbenet fra ham og kastet det over i et hjørne.

Hun smiler hånligt, men hendes triumferen er nok til, at ridderen får tid til at samle tankerne til at afprøve en sidste mulighed.

"Vig bort, djævel!" skriger han og presser korset mod hendes pande. Hun hvæser og trækker hovedet tilbage i en bevægelse, der river korset fri af kæden, så det bliver siddende i panden.

"Ja!" udbryder han, da han ser, hvordan det begynder at ryge fra korset.

Men hans glæde bliver kortvarig, for det eneste, der sker, er, at korset antager en mere og

mere mørk kulør, før det falder af og lander på stengulvet, hvor det splintres. Han stirrer fortvivlet på de forkullede rester.

"Umuligt," hvisker han, og før han kan nå at flygte, er hun over ham, og alt hvad han ser, er hendes mund. Den er fuld af torne.

Mørke. Blodet bruser gennem ridderens krop. Han mærker, hvordan tornene trænger ind gennem hans hud og hæfter sig fast i kødet, mens alt hvad han er, alt hvad han var, siver ud af ham. Det forbavser ham, at han stadig evner at tænke klart.

Og mens han ligger dér på det kolde stengulv uden at kunne røre sig og alt, alt for tydeligt kan fornemme, hvordan hun grådigt dræner ham for liv, opdager han, at der er et vindue i tårnkammeret. Det sidder højt oppe, men stadig i en højde så det er muligt at se ud. Og selv om Gud har svigtet ham på så grusom vis, beder han alligevel om at få et sidste glimt af lys at se, inden han glider over i det evige mørke.

Men heller ikke denne bøn bliver hørt.

For det eneste, ridderen ser, er torne.



Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).